

netop Bøerne til Gode, saa at jeg altsaa anser Bøven for at være hensigtsmæssig; men Hovedsagen for mig er som sagt, om Stantserne kunne taale dette Afdrag, og det haaber jeg, at de ærede Medlemmer derovre, som ved Stantserlovens Behandling forfikkede, at være Stantserstode, paa en saaa god Fod, at vi ikke behøvede nogen Indbømsffat, ville oplyse os om.

Fischer: Det maa ikke have været den sidste ærede Taler ganske klart, hvad der forhandlede om ved Stantserlovens 1ste Behandling, da man bragte Spørgsmaalet, om en Indbømsffat i forbindelse med Stantserloven; thi der var jo den Gang kun Tale om, hvorvidt det var nødvendigt at vedtage en Indbømsffat, der tog Indtægterne i Aaret 1871 til Udgangspunkt og skulde betales i de to følgende Aar, medens der derimod ikke var Tale om, hvorvidt man skulde vedtage en Indbømsffat for en længere Tidsskjæbning eller om denne Indbømsffats Anvendelse til dermed at reformere andre Skatter. Det ærede Medlem maa derfor ikke ganske have forstået Forhandlingens den Gang. — Vi ere noget uheldig stillede, naar vi i dette Dødsstil skulle forhandle det foreliggende Lovforslag, idet det af den høitærede Stantserminister er antydet, at det andet Thing, at han ikke vilde kunne modtage det, uden at der paa anden Maade blev tilstaaet ham Erstatning for den Udgang i Indtægter, som det vil medføre. Det maa jo nemlig afhænge af, hvilken denne Erstatning skal være, som man tror at kunne gaa ind paa den her foreslaaede Medsættelse i ethvert Tilfælde maa en Berragtning af den Natur have en væsentlig Indflydelse paa Bedømmelsen af Lovforslaget. Jeg vil nu for mitt Bedømmende ikke være meget tilbøjelig til at gaa ind paa en Omlægning af gamle Skatter. Gamle Skatter have en Gang saaledes indordnet sig i Forholdene, og Forholdene ordnet sig saaledes som Skatterne, at de Ubilligheder, som maatte have fundet Sted den Gang, de bleve paalagte, efterhaanden have udejnet sig. Næsten intet saadant saadanne gamle Skatter, og skal man ty til andre Skatter for at erstatte dem, saa hender det let, at man kommer til at ramme

der, hvor man ikke har tilfattet at ramme, og at man ikke uretter det Gode, som man har tilfattet ved Skatteomlægningen. Vil man følge den Vej, som den ærede sidste Taler antydede, nemlig at ramme dem, der kunne taale Beskatning — saaledes indtatte det ærede Medlem sig. — saa tror jeg, at man meget let kan tage fejl. Der som man nemlig mener, at Arbejdsgiveren er den, som kan taale Beskatning, og Arbejderen den, som ikke kan taale den, og at man derfor skal tage Skatten fra Arbejderen og lægge den over paa Arbejdsgiveren, saa tror jeg, at det ved nærmere Overbetelse maa blive klart, at man muligens der ved det ikke opnaar, hvad man tilsigter. Arbejdsgiveren vil da sige til Arbejderen: Tidligere affordede vi med hinanden paa den og den Maade, da Beskatningen var af den Bestaaenhed, men nu er Byrden tagen fra Dig og lagt over paa mig, nu maa vi affordere paa en anden Fod; og det kan da meget let hændes, at Arbejderen kommer tilfort med den nye Beskatning. Hvis Lovgivningsmagten skal fride ind i slige Forhold, maa den være meget vassom, og det af to Grunde, for det Første, for at den ikke skal svække Tilliden til sig selv ved at foretage Noget, der ikke føres til Maalet, og for det Andet, for at den ikke skal bortlede Opmærksomheden fra andre Ting, der muligvis kunde tjene til Arbejdernes vakkelige Gavn, idet den udgiver sig for at ville drage Omfarg for Arbejderne. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg under Forudsætning af, at man overhovedet under det Hensyn, som den høitærede Stantserminister har gjort gjældende, tror at kunne gaa ind paa det foreliggende Lovforslag, ikke er inden Gaa om, at der dog vilkeligt vil kunne urettes Noget til Gavn for de arbejdende Klasser ved Hjælp af dette Lovforslag. Det er jo allerede under den nuværende Beskatning en Regel, at Bygninger, der ere afværedede for under 200 Rd., ere frie for Bygningssagf. Denne Bestemmelse er imidlertid fra 1802, og nu har den en ganske anden Virkning, end den havde den Gang. Altomaa derfor nu saaledes som det her er sket, forhøjer Summen til henholdsvis 700 Rd. og 500 Rd. i Kjøbstæderne og paa Lan-